

Metoderapport

1. Navn på journalist(ene) som har gjort jobben.

Bjørn Olav Jahr

2. Tittel på arbeidet, prosjektet.

TV2-bløffen

3. Hvor og når det er publisert.

Memo 1. juni (nr. 11), 8. juni (nr. 12) og 15. juni (nr. 13)

4. Redaksjon og redaksjonsadresse, samt tlf.nr.

Magasinforlaget, PB 7123 St. Olavs plass, 0130 OSLO

5. Journalistens (eller kontaktpersons) adresse og telefonnummer.

Heggesnaret 1 d, 1344 Haslum Tlf: 98011273

6. Redegjørelse for arbeidet;

a) Når og hvordan kom arbeidet i gang, hva var ideen som startet det hele?

- Det er mange ulver her, for å si det sånn.

I slutten av april 2006 ble jeg oppringt av en svært pålitelig kilde - en kilde jeg har fått flere gode tips av opp gjennom årene. Denne kjente - via omveier - svært godt til TV2-programmet Skaperen. Kilden var ikke i tvil; det den norske befolkningen ble servert på skjermen stemte dårlig med det spillet som foregikk i kulissene. TV-serien var på dette tidspunktet i sin avsluttende fase, og flere deltagerne var mer misfornøyd med måten de ble slått ut på - enn at de faktisk var det. Ifølge min kilde luktet det hele av avtalt spill. Kilden var kritisk til at:

* en av dommerne - Idar Vollvik - også skulle fungere som en av investorene i finalen

* Innovasjon Norge hadde endt opp som faglig alibi og delte ukritisk ut millioner av skatte kroner uten å gjøre grundig research i forhold til patenter og rettigheter.

* Seriøse gründere endte opp som brikker i et overkant velregissert TV2-show.

* Deltagerne ble forskjellsbehandlet, og tv-seerne fikk ikke relevant informasjon om deltagerprosjektene før disse sendte stemte på sine favoritter.

Kilden mente likevel det var best at jeg pratet med noen som satt enda nærmere informasjonen - nemlig deltagerne selv.

Min nysgjerrighet var pirret. Ikke fordi jeg ble direkte sjokkert over at TV2 - i sin iver etter å lage god fjernsynsunderholdning - kunne tenke seg å lempe litt på kravene i forhold til det som faktisk skulle være nyvinninger. Heller ikke fordi "dårlige tapere" skulle kunne tenke seg å snakke negativt om konkurransen. Men fordi jeg ønsket å finne - og eventuelt presentere - hvor stor forskjell det var mellom realitetene og den måten nyvinningene faktisk ble fremstilt på. Mistanken om stor avstand var så avgjort til stede etter samtalen med min tipser.

b) Hva var den sentrale problemstilling ved starten av prosjektet?
Det sentrale var å skildre forskjellen mellom hva seerne ble presentert på TV2 og hva som var realitetene. For å gjøre dette, var det viktig å definere hva "Skaperen" skulle være:
Programserien "Skaperen" var en gründerkonkurransse. Det ble stilt krav om at deltakernes idé var unik og at det stor rett person bak produktet.

Programkonseptets grunnidé var å finne frem til en kreativ gründer som hadde Norges beste idé eller oppfinnelse. Serien gikk over 13 programmer, ukentlig fra 27. februar til 2. mai 2006, og var et samarbeidsprosjekt mellom TV2 og Innovasjon Norge. Deltakerne gikk først videre basert på dommernes vurderinger, i senere finaleprogram basert på en kombinasjon av stemmer fra tre dommere i fagpanelet og seernes stemmer. Dommerpanelet bestod av Randi Hegge Huseby fra Innovasjon Norge, tidligere Trondheimsordfører Anne Kathrine Slungård og Chess-gründer Idar Vollvik.

Det var likevel ikke slik at jeg hadde en klar innfallsvinkel før jeg bega meg inn på de første bakgrunnssamtalene med utslåtte deltagere, men magesfølelsen tilsa at her ville det være mer enn nok å ta av.

c) Ble problemstillingen endret underveis? I så fall, hvorfor og hvordan?

Nei. Etter flere bakgrunnssamtaler med tidligere deltakere, ble jeg tvert imot overbevist om at den opprinnelige vinklingen var den riktige. Jeg måtte skildre forskjellen mellom det seerne fikk servert, og det som skjedde i kulissene. Flere hadde uttrykt misnøye med dommerpanelets panegyriske holding til programmets vinner, Ellen Kathrine Lie, og hennes multiavlesningsboks for strøm, vann, alarmer med mer. Den klare oppfatningen var at Lie ikke hadde funnet opp produktet hun med stadig større hell hadde presentert for seerne og dommerpanelet. Det var også relativt åpenbart at dommerpanelets gjentatte hyllest av produktet hun presenterte, påvirket seerne som skulle stemme på deltagerne via telefon eller sms. Som en naturlig foredling av den opprinnelige problemstillingen, bestemte jeg meg derfor for spesielt å gå vinneren nærmere etter i sømmene. Det ville rett og slett være best å illustrere tv-bløffen gjennom den mest profilerte og mest omstridte deltageren.

d) Kort beskrivelse av organiseringen av arbeidet, metodebruk, kildebruk, problem underveis mv. (vi krever ikke at du røper eventuelle kilder som er lovet kildevern!)

Etter et par vitale bakgrunnssamtaler med noen deltagere, benket jeg meg ned foran tv-en for å følge finalen 2. mai. Uken før hadde de tre finaledeltagerne - Ellen Kathrine Lie, Snorre Logan og Audun Jonassen til sammen fått to millioner kroner fra Innovasjon Norge - henholdsvis 1 million til Lie, 700.000 kroner til Logan og 300.000 kroner til Jonassen.

Nå skulle de håpefulle deltagerne overbevise investorpanelet Idar Vollvik, Berit Kjeldsberg og Egil Stenshagen om at de var verdt også å satses risikokapital på. Og mens Jonassens "snowboardklær mot hasj"! og Snorre Logans syredrepende middel ble tilbudt "vekslepenger", tilbød Vollvik Lie 5 millioner kroner for 33 prosent av selskapet hennes.

Dagen etter søkte jeg på a-tekst og på nettet angående serien, og fant da ut at blader som Gründer og især Teknisk Ukeblad hadde vært kritiske til hvorvidt Lies produkt var spesielt originalt.

Den påfølgende uken hadde jeg både møter og telefonsamtaler med tidligere deltagere - både blant de 85 som deltok i en større utslagningsrunde i Fredrikstad og blant de 18 som gikk videre derifra til delfinalene. Jeg stilte åpne spørsmål, og fisket ikke spesielt etter opplysninger om Lie. Deltagerne var jevnt over misfornøyd med programmets utvikling, forskjellsbehandlingen av deltagerne og dommerpanelets begrensede kompetanse. Men det var også bred enighet om at programserien ikke hadde fått en verdig vinner. De aller fleste holdt en knapp på Snorre Logan og hans syrenøytraliserende spray. De fleste var villige til å prate off record og nesten alle hadde en eller flere meddeltagere "jeg burde prate med".

I denne perioden snakket jeg også med aktører som leverer automatiske strøm- og vannmålingsinstrumenter til ulike kommuner i Norge. Tilbakemeldingene var klare; her var det lite nytt under solen.

Vel så viktig; i og med at jeg ønsket å avsløre en velregissert mediebløff, var det å sikre seg tilgang til alle tidligere episoder av Skaperen. Dette lot seg enkelt løse ved å bestille et månedsabonnement på TV2 interaktiv. Jeg så først de 13 episodene i ett, før jeg gikk tilbake for å se på en og en av dem. Det ble mye "spoling" frem og tilbake - mens jeg hele tiden noterte hva som ble sagt og gjort.

Allerede i første programmet - fra audition i Oslo - skilte en av deltagerne seg kraftig ut; nemlig Ellen Kathrine Lie. Som siste deltager (selvsagt ikke et overraskende dramaturgisk grep) skulle Lie presentere ideen sin for dommerpanelet. Hun var merkbart nervøs. Faktisk så nervøs at hun på ingen måte klarte å presentere ideen på saklig vis. Men hun fikk sagt at strømvalesningsboksen var hennes oppfinnelse og at hun skulle være utrolig mye bedre forberedt til neste presentasjon. Dommerpanelet - Vollvik, Anne Kathrine Slungård og Innovasjon Norges Randi Egge Huseby tvilte seg frem til Lies fortsatte tilstedeværelse i serien.

Etter de innledende rundene ble 1257 deltagere redusert til 85. Disse reiste til Fredrikstad for å presentere produktene sine. Her fremkom det at Innovasjon Norge hadde sjekket deltagernes produkter opp og ned i forhold til patenter og rettigheter. Én av deltagerne, Christine Hjelmebrekk fra Bergen kom - under sterk tvil - videre til tross for at hennes produkt var patentert av andre. Hjelmebrekk argumenterte med store utbedringer, og slapp gjennom på det. Senere ble Hjelmebrekk kjørt hardt av dommerne i "sin" delfinale, noe som må ha påvirket tv-seerne. Hun ble i alle fall utstemt. Ellers var beskjeden i Fredrikstad fra Innovasjon Norge at andre deltagere hvis ideer fantes fra før, fra nå av måtte følge serien fra godstolen. Ellen Kathrine Lie ble viet betydelig oppmerksomhet i programmet fra Fredrikstad, men det ble aldri et tema - i alle fall ikke overfor tv-seerne - at hun verken hadde patent eller levert patentsøknad for produktet hun presenterte.

Det var spennende å følge Lie gjennom resten av serien. For her var man vitne til intet mindre enn den totale forvandling. Fra overnervøs og fomlete til sjarmerende, stadig mer velformulert og selvsikker. Av en eller annen grunn - og i klar kontrast til de andre deltagerne - ble Lie aldri stilt kritiske spørsmål. Tvert imot skulle alt gå på skinner for Lie med påfølgende toppkarakterer fra dommerne fra program til program. Innovasjon Norges representant var særlig imponert over hvordan en ung jente uten teknisk utdanning kunne komme opp med denne revolusjonerende oppfinnelsen.

At hun var ung, kvinne, attraktiv og i tillegg hadde en fortid som toppidrettsutøver, gjorde henne skreddersydd som vinner på kommersiell tv.

Både for Innovasjon Norge, som har uttalt at de nettopp jakter på unge, kvinnelige gründere - og for TV2 som fikk muligheten til å la seerne få følge et "tv-fjes" som virkelig vokste med oppgavene.

Typisk nok druknet enhver kritisk tilnærming til Lies produkt i dommernes voldsomme hyllest. Det hele toppet seg med et besøk i studio fra kommunalminister Åslaug Haga. Statsråden sa at hun ikke skjønnte noe som helst når det kom til teknikk, men at hun jo forstod at Lies produkt var noe kommunene bare måtte ha. Til Hagas forsvar må det sies at hun ikke var alene om å ha en manglende forståelse av produktet til Lie. Programleder Frithjof Wilborn definerte tidlig i serien produktet hennes som en "greie", i finaleprogrammet måtte han spørre hva hun faktisk hadde funnet opp.

I et av de siste programmene skulle deltagerne lage en reklamefilm. Også her skilte Lie seg ut fra de resterende deltagerne. Hennes produkt hadde nemlig ikke et eget navn - noe som må sies å være ganske eiendommelig om man faktisk har en ny oppfinnelse.

For på TV2 ble Lie fremstilt slik gjennom de ulike programmene:

"29 år gamle Ellen Kathrine har funnet opp et produkt som sørger for at det blir mye enklere å lese av sin egen strøm- og vannmåler"

"Systemet hennes vil automatisk fortelle e-verket hvor mye strøm du bruker, vannverket om vannforbruket ditt, og det fungerer som brann- og tyverialarm. Alt dette med ny og revolusjonerende teknologi".

"Ellen Kathrine har funnet opp et system som automatisk forteller bl.a. e-verket hvor mye strøm du bruker."

For meg ble spørsmålet stadig mer sentralt, hva var det Ellen Kathrine Lie egentlig hadde funnet opp? Dette var noe jeg både måtte spørre Innovasjon Norge, TV2 og Lie om.

Vi avtalte først et møte med prosjektleder Silje Thoresen i Innovasjon Norge. Hun kunne ikke svare på hva Lie hadde funnet opp, heller ikke hvorfor Lie - i motsetning til andre deltagerne - aldri ble påkrevd å ha et patent på sin oppfinnelse. Eller som Thoresen sa: - Ellen Kathrine Lie har ikke noe patent. Det finnes jo tusenvis av produkter som ligger i hennes leie. I USA er dette storindustri. Men hun trenger ikke noe patent, fordi hun har skaffet seg en distribusjonsavtale med et koreansk selskap. Og ganske riktig, fra High Tech Securitys hjemmeside, selskapet Lie eier sammen med blant annet sin far, Thor Bjørn Lie, fremkom det at man hadde et samarbeid med koreanske Nuri Telecom. Et søk på Nuri Telecoms hjemmesider viste ganske nøyaktig samme oppfinnelse som det Lie hadde presentert for de norske tv-seerne - da som sin oppfinnelse. For meg var det rett og slett påfallende at man behøvde en distribusjonsavtale med et koreansk selskap om man selv hadde funnet opp produktet. Søk opp og ned på Nuri Telecoms side sa likevel intet om et samarbeid med High Tech Security eller Ellen Kathrine Lie. Gjennom søk på internett fremkom det derimot at Nuri Telecom hadde et samarbeid med amerikanske Ember. Og så tidlig som 28. Februar 2005 skrev Ember følgende i forbindelse med en pressemelding:

”Det koreanske selskapet Nuri Telecom vil snart gå ut på det amerikanske markedet med et nytt automatisk avlesningssystem (AMR) som kan komme til å spare leverandører av offentlige tjenester millioner av dollar ved å eliminere behovet for manuell avlesning av strøm-, gass- og vannmålere hjemme hos abonnentene. Ved å bruke Zigbee-basert, trådløs nettverksteknologi fra Ember vil AMR-systemet til Nuri Telecom også gjøre leverandørene i stand til å gå inn på det voksende digitale hjemmemarkedet ved å tilby nye, lønnsomme overvåkings- og kontrolltjenester som innbruddssikring, brannsystemer og overvåkning av elektriske apparater.”

For meg var det umulig å se noen forskjell på det Ember presenterte gjennom denne pressemeldingen og det TV2 og Lie hadde presentert som hennes oppfinnelse i Skaperen.

Det kunne nå se ut som Lie hadde vunnet gründerprogrammet på sviktende premisser fordi hun konkurrerte med et produkt som er funnet opp og patentert av Nuri Telecom. Og at dette var noe seerne aldri ble informert om. Det er tvilsomt om Lie hadde vunnet ”Skaperen” dersom seerne hadde fått servert et minimum av informasjon om Nuri Telecom.

Grunnet store tidsforskjeller, satte jeg meg ned sent en kveld for å snakke med folk i Nuri Telecom. Fra Sør-Korea bekreftet man at agentens navn i Norge var High Tech Security, før de ba meg kontakte selskapets visepresident Elisabeth Park i USA. Det var ikke mulig å nå Park på telefon, så jeg sendte henne en e-post der jeg blant annet spurte henne om hva det var Lie/HTS hadde funnet opp.

I mellomtiden avtalte jeg et møte med Lie på hennes kontor på Ås. Målet var klart; jeg ønsket Lies svar på hva hun hadde funnet opp. Mens fotograf og jeg kjørte utover mot Ås, hadde Lie ringt Memo i et forsøk på å avlyse avtalen. Vi fikk aldri beskjeden i forkant og troppet derfor opp på kontoret hennes. Hun var overrasket over at vi likevel kom, men tok imot oss. Heller ikke her fikk vi et klart svar på hva Lie hadde funnet opp. På spørsmål om hvorfor hun ikke tatt patent dersom hun hadde funnet opp en revolusjonerende produkt, fikk jeg til svar at det ikke var nødvendig. Lie sammenlignet seg med Coca-Cola, som heller ikke ønsker å røpe forretningshemmeligheter.

Kort etter møtet med Lie, besvarte Park e-posten min. Hun kunne da fortelle at HTS hadde betalt for tilpasningen av hennes løsning og deres referanseprosjekt. Men i likhet med Silje Thoresen fra Innovasjon Norge, kunne (eller ville) ikke Park fortelle meg hva Lie faktisk hadde funnet opp.

Vi avsluttet intervjurunden med prosjektleder Siv Aamodt fra TV2. Heller ikke hun kunne svare på hva Lie hadde funnet opp. Eller som hun sa: ”Vi har ikke noe godt svar på hvorfor det ikke ble opplyst om at patentet var koreansk”. Vi kontaktet også TV2-sjef Kåre Valebrokk. Hans spontane reaksjon var: ”Var det ikke et norsk produkt som vant? Nei uff. Det høres ikke bra ut. Så vidt jeg vet skulle dette vært sjekket ut.”

Artikkelen TV2-bløffen: Skapt i Korea skapte et voldsomt oppstyr, og ble gjengitt i utallige mediekanaler. Responser fra blant annet lesere av Propaganda.no var overveldende. Jeg mener å huske at saken hadde 130 leserinnlegg på Propaganda, og tilbakemeldingene gikk i overveiende grad på at det endelig var noen som hadde avslørt at Lie slett ikke hadde noen egen oppfinnelse. Innsenderne var heller ikke nådige mot TV2.

Og det er viktig å understreke at mitt fokus på Skaperen-serien langt fra var forbeholdt Lie alene. Det var TV 2 jeg var mest opptatt av. Allerede uken etter lagde jeg en ny større reportasje omhandlende Snorre Logan. Logan hadde - i sin iver etter å tekkes dommere og publikum - for første gang dynket ansiktet med syre på direkten. Et stunt han hadde fått klarsignal fra programleder Frithjof Wilborn å utføre. Hva syre kan gjøre med et ansikt, er det vel egentlig bare fantasien som setter grenser for, men det illustrerer hvor langt deltagerne er villig til å gå - og hvor lite kontroll TV2 i virkeligheten hadde på produksjonen. Artikkelen om Logan ble ikke viet oppmerksomhet i andre medier. For meg var det overraskende.

7. Hvor mye arbeidstid og eventuell fritid er brukt på prosjektet?

Jeg tipper jeg brukte omtrent en måned på artiklene - hvorav også mye fritid gikk med på "tv-titting". I tillegg gikk det sikkert med tre arbeidsuker på å bistå advokat med å utarbeide tilsvar til PFU i forbindelse med Lies påfølgende klage.

8. Spesielle erfaringer du vil nevne.

Det er flere spesielle erfaringer jeg kan nevne. Ganske tidlig ble jeg oppringt av journalist Kåre Svelvik jr. fra bladet Gründer. Svelvik jr. hadde selv skrevet kritiske artikler om programserien, men han ringte definitivt ikke for å gratulere. "Du husker hvordan det gikk med Tore Tønne" var budskapet. Et plaster på såret kan det likevel ha vært da Svelvik kort etter portretterte Lie på følgende vis i Gründer: "Ellen stirrer meg rolig og bestemt inn i øynene. Hennes er smaragdgrønne, de gnistrer, og jeg værer en furie ligger på lur, klar til å angripe. Men, hun er behersket og klarer å bevare roen selv om det mest naturlige ville ha vært å hisse seg opp. Så smiler hun med tenner Aftenpostens tidligere portrettør Rie Bistrup ville ha brukt halve ingressen på. Hvite perler på en snor. Deretter åpnes munnen og begrepet sensuell får en ny betydning. Noe som blir bekreftet av fotografen. Kameraet går plutselig berserk og klikker som en Kalashnikov, modell PKM og et lite stønn unnslipper leppene hans."

Svelvik jr. spurte meg ut om teknikaliteter og konkluderte i en relativt heftig referert artikkel/kommentar at Memo kom med syltynne påstander.

Det skulle likevel komme tyngre skyts mot Memo. Lie engasjerte advokat John Christian Elden og pr-rådgiver Kjetil Stormark. "En drittpakke",

var budskapet fra tidligere Skup-leder Stormark, nå ansatt i JKL. Memo skulle ha bitt på noe enhver annen redaksjon med respekt for seg selv hadde styrt unna. Mektige konkurrenter skulle angivelig lenge gått mer enn svangre med tanke på å sverte Lie. At dette var så langt unna sannheten som det var mulig - gitt at min kilde i utgangspunktet definitivt ikke representerer noen av disse - druknet i støyen som nå ble skapt. Med unntak av Journalisten, som kåret saken til Månedens sak, hev andre medier seg på i kritikken av Memo fordi vi skulle ha spesielt uthengt en deltager.

Andre medier refererte vår artikkel som om at vi påsto Lie hadde lurt TV2. Det stemte ikke. Jeg gjentok stadig at vi hadde rettet et kritisk søkelys mot Innovasjon Norge og mot TV2 og at det i den sammenheng selvsagt var mest naturlig å fokusere på vinneren av Skaperen. Jeg tror dessverre jeg snakket for døve ører, og mener at dersom noen regisserte en "drittpakke" i sakens anledning, så var det tidligere Skup-leder Stormark. At vi siterte medieprofessorer om TV2s presentasjon av vinnerproduktet fremfor å referere eksperter på teknikk om Lies "oppfinnelse", tilsier også at vårt fokus var TV2-bløffen. I dette ligger det et annet interessant aspekt; nemlig ansvarsforholdet mellom produksjonsselskapet og tv-kanalen. Hvem står ansvarlig for innholdet? Hva med avstanden - og muligheten til kontroll - mellom kringkaster og de som faktisk lager programmet? Sistnevnte er jo spesielt opptatt av å lage et program som "selger" for å få ny kontrakt. En slik prinsipiell diskusjon burde vært langt viktigere for andre medier i etterkant enn en "personkonflikt" mellom Lie og Memo.

Jeg mottok også i perioden etter artikkelen "TV2-bløffen: Skapt i Korea" to telefoner fra en "Christian Pettersen fra Trøndelag". På overtydelig trøndersk ble jeg spurt veldig mange spørsmål om Lies produkt. Grunnen til at "Pettersen" ringte, var at han hadde et ønske om å investere i HTS. Nå var han angivelig usikker. Hele veien skulle han ha mitt råd; om han burde investere eller ikke. Dette forklarte jeg ham allerede første gangen han ringte; at jeg ikke kunne ta stilling til. At det ikke var min jobb. Han fortsatte likevel å fiske på dette. Jeg trodde da og tror fremdeles at "Pettersen" forsøkte å lokke meg ut i en felle. Om jeg hadde gitt "Pettersen" et negativt råd, tror jeg dette fort ville kommet ut - og at man gjennom dette ville ha lyktes i å gjøre meg til part i saken, noe jeg - som journalist - selvsagt ikke ønsker.

At Lie gjennom advokat Elden klaget Memo inn til pressens faglig Utvalg (PFU), gjorde også arbeidsdagen tøff. Fremfor å gå videre med saken - det manglet så visst ikke på telefoner og tips - måtte jeg konsentrere meg om å

svare på Eldens brev. Eldens klage ble viet mye oppmerksomhet i mediene - PFUs senere frifinnelse av Memo ble knapt berørt.

Men saken min har fått konsekvenser. Ikke det at den har skremt TV2 og

Innovasjon Norge fra å kjøre i gang ny programserie - som for så vidt er flott nok tatt i betraktning all den oppmuntring gründere bør få - men mer i retning av at man nå tydelig og klart annonserer at forretningsideen på ingen måte trenger å være revolusjonerende. Noe som står i klar kontrast til 2006-utgaven der det het at "kriteriene er tøffe. Ideen må være unik og fagpanelet må ha tro på at rett person står bak ideen."

Dommer og investor Idar Vollvik investerte senere ikke noe i HTS. Den offisielle begrunnelsen er at Lie takket nei til Vollvik.

At Nuri Telecom først annonserte en ny avtale med HTS 1. juni (samme dagen Memos første artikkel utkom) for deretter å trekke denne umiddelbart grunnet "mange feil", er også verdt å merke seg. I denne het det at: "Nuri Telecom, en lovende AMR-systemleverandør, har vunnet AMM-prosjektet bestilt av High Tech Security, som er et datterselskap av Norges største strømleverandør, Hafslund ASA, for å implementere automatisk strøm- og vannavlesning og hjemmesikkerhetssystem for Hafslund"... og "Nuri Telecom, som har lyktes i å komme inn på det nordeuropeiske markedet med sitt egenutviklede AMR-system, AIMIR, vil skaffe seg ytterligere gjennomslag i Europa." Nå viste det seg at HTS ikke var noe datterselskap av Hafslund - ellers er det ikke fremkommet hva som ellers var feil med Nuri Telecoms pressemelding.

En liten digresjon til slutt. Jeg har kikket på de siste 202 metoderapportene til SKUP for årene 2002 - 2005. Så vidt jeg kan se, omhandler kun én av disse et kritisk søkelys på mediene selv. Det er litt foruroligende, og jeg mener at det med utgangspunkt i Vær Varsom Plakatens punkt 1.4: "Det er pressens rett å informere om det som skjer i samfunnet, og avdekke kritikkverdige forhold. Det er pressens plikt å sette kritisk søkelys på hvordan mediene selv fyller sin samfunnsrolle", er grunn til å hevde at Memos artikler om Skaperen var viktige. Publikums tillit til norsk presse blir neppe bedre om vi unnlater å være kritisk mot det vi selv serverer publikum.

Vedlagt finnes en komprimert dvd vedrørende tv-serien. Denne ble oversendt i forbindelse med vårt tilsvarende til PFU. Dette etter at Ellen Kathrine Lie hadde klaget oss inn via advokat John Christian Elden. Jeg legger også ved PFUs konklusjon, da denne på en fin måte trekker ut hver parts side i forhold til vurderingen av det produktet Lie presenterte på tv. Fra Memos side konkluderer vi, etter runder med klager og tilsvarende: Det hersker fremdeles stor usikkerhet rundt hva Lies bidrag i realiteten gikk ut på. Dette har variert fra en unik og nyskapende oppfinnelse som hun har patent på til en forretningsidé hun ikke trenger patent på fordi hun har en distribusjonsavtale. Lies oppfinnelse og selvstendige gründerbidrag er ikke for noen del sannsynliggjort eller dokumentert. Fremdeles er det mer enn uklart hva Lie skal ha funnet opp.

9. Sted og dato, samt din underskrift.
Haslum, 8. Januar 2007

Bjørn Olav Jahr

Papirer og disketter/cd-rom sendes til
SKUPs prisjury
Institutt for Journalistikk
Postboks 1432
1602 Fredrikstad
- eller på mail til Elisabeth Johansen.